

CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM

YÊU NGƯỜI KHÔNG DUYÊN SỐ

Cỗ xe ngựa của MaiAnh về đến biệt thự SờSơNa thì trời đã chạng vạng tối. Hơn một tháng trời xa vắng, nay nhìn thấy lại mái nhà thân yêu lòng nàng rộn rã niềm vui.

Khi xe chạy vào sân, cả Chư lẫn MaiAnh với NiNa đều kinh ngạc vì đèn đuốc trong nhà đốt sáng rực y như có một cuộc đại lễ? Các cửa sổ đều mở nên từ ngoài nhìn vào thấy trang hoàng đầy những lọ hoa tươi và tiếng cười âm ỉ từ bên trong vọng ra.

MaiAnh chưa kịp xuống xe, chợt thấy trong nhà đi ra một toán đàn bà xiêm y rực rỡ như ngày dạ hội, điệu một người đàn ông cao lớn tướng tá phương phi, người nào vẻ mặt cũng tươi cười. Họ đi thẳng tới chỗ đậu xe và người đàn ông mở cửa xe cho nàng rồi nói:

- Chào mừng ngày trở về của công-nương con gái Hậu-tước ĐờSơNa. Chúng tôi vô cùng mừng rỡ ngày trở lại của công-nương sau một chuyến đi xa.

MaiAnh xúc động không nói được lời! Trước mắt nàng là Thân-vương TaLâyRăn với Vương-phi và bạn bè quen biết tổ chức đón tiếp nàng trở về thật long trọng. Nhất là họ tên quý phái ĐờsơNa của nàng bấy lâu che giấu, giờ được thừa nhận!

HamLinh chạy tới ôm MaiAnh mừng mừng tủi tủi, khiến MaiAnh cảm động rung rung...

Thân-vương TaLâyRăn tươi cười, cao giọng nói:

- Hỡi các bạn! Ngày hôm nay chúng ta hân hạnh kết tình thân thiết với vị Nguyên-phi của SenAnNa.

MaiAnh giựt mình đánh thót! Nàng không hiểu tin này ai đã loan ra? Nàng còn đang ngỡ ngác đã bị mọi người điệu vào nhà.

Vào trong nàng gặp AĐờLài và AnDu đón nàng bằng đôi mắt ướm lệ. Nàng nghẹn ngào hỏi:

- Do đâu mọi người biết hôm nay cháu về?

AnDu mỉm cười, rút trong túi áo ra một tờ giấy trao cho MaiAnh bảo:

- Nhờ tờ giấy này đó.

MaiAnh liếc mắt đọc nhanh mấy hàng chữ như vậy:

«Hoàng-đế cho vời nguyên-phi SenAnNa ngày thứ tư 27 tháng 8 đến trình diện ở văn phòng hoàng-cung lúc 16 giờ chiều. Ký tên DuRóc».

Ngày 27 tháng 8 tức là ngày mai. Hèn chi mọi người đều biết hôm nay nàng phải về đến nhà! Cơ quan tình báo của NãPháLuân quả thật đáng sợ!

MaiAnh run giọng hỏi AnDu:

- Bác đoán hoàng-thượng sẽ nghĩ thế nào về cuộc hôn nhân của cháu?

- Ai mà biết được ông ta nghĩ gì? Có điều ta chắc chắn là ông ta sẽ nổi giận...

MaiAnh rùn vai nói:

- Cháu cũng đoán chắc sẽ có cơn thịnh nộ. Nhưng cháu sợ gì chứ? Hoàng-đế có cuộc đời của hoàng-đế, cháu có cuộc đời của cháu.

Nàng nói câu sau cùng với vẻ mặt u ám. AnDu xiết tay nàng tỏ vẻ an ủi. MaiAnh bỗng đổi nét mặt vui tươi nói:

- Tuy đường xa mệt mỏi, nhưng bạn bè chí tình làm lễ đón rước nên cháu không thể bỏ mặc họ. Cháu nhờ bác thay cháu tiếp khách trong giây lát. Cháu lên phòng lau rửa sơ qua sẽ trở xuống bồi tiếp mọi người.

Nàng quay sang cô, âu yếm hỏi.

- Cô khoẻ không cô?

- Ta chỉ mong và nhớ con thôi, chứ có đau bệnh gì đâu? Cháu trở về là toà nhà bớt trống lạnh.

MaiAnh hôn lên trán cô và toan bước đi, vụt quay mặt hỏi nhỏ AnDu:

- Còn... ĐạtSơn?

- Không có tin tức gì! Bác nghĩ, chắc ĐạtSơn còn lênh đênh trên biển cả và lá thư của cháu chắc còn nằm ụ một chỗ!

- A!

MaiAnh kêu lên một tiếng, y như tiếng kêu tuyệt vọng, tim nghe đau nhói, toàn thân lạnh buốt!

Biết rằng mọi sự đã rồi! Biết rằng dù ĐạtSơn chưa nhận được thư hay đã nhận được thư, cuộc đời nàng cũng đã đi vào khoảng đường định mệnh! Nhưng không hiểu sao nàng vẫn muốn gặp lại chàng?

Những tháng ngày chờ đợi thương tưởng... đã làm cho mối tình si mỗi lúc một cao dày. Nay tuy nàng đã mang họ tên kẻ khác, nhưng hình bóng của người hùng đại dương vẫn còn in sâu trong tim óc, nàng chưa muốn quên chàng và cũng không thể quên chàng!

* *

Tối hôm ấy là buổi tối đầu tiên MaiAnh xuất hiện chỗ đông người với danh vị nguyên-phi SenAnNa.

Hôm từ LuCa trở về nàng bị NãPgáLuân gọi vào cung quở trách «việc nàng lấy chồng bí mật, không xin phép hoàng-đế!». Và MaiAnh đã trả lời:

«- Thiếp lấy chồng bí mật, nhưng hoàng-thượng đã biết thì đâu còn bí mật nữa? Còn lý do tại sao lấy chồng khẩn cấp chắc Ngài cũng rõ vì sao?

«NãPháLuân cười cười nói:

«- Cũng may Công-Tằng cho ta biết nàng đã có thai, nên ta thông cảm lý do nàng đi lấy chồng. Ta chỉ trách nàng tại sao không thông báo cho ta biết trước?

«MaiAnh đáp giọng buồn thiu:

«- Báo tin cho Ngài? Làm sao thiếp có thể báo tin cho Ngài khi mà thiếp không có quyền gặp Ngài kể từ buổi hôn lễ của hoàng gia? Giờ đây mọi sự đã an bày, Ngài có quở trách thiếp cũng bằng thừa! Thiếp chỉ muốn biết ai đã cho tin Ngài việc thiếp kết hôn với thái tử CôRaĐô?

«Thấy MaiAnh có vẻ oán hận, NãPháLuân dịu giọng:

«- ÊLiSa có làm bản tường trình về thái-tử CôRaĐô của SenAnNa kết hôn với công-nương ĐờSơNa. Ta cũng được biết chồng nàng mắc bệnh nan y, nên cuộc hôn nhân chỉ bằng hình thức. Ta... ta rất mừng biết được điều đó! Vì ta vẫn muốn nàng... không thuộc về ai hết!

«MaiAnh trở mắt kinh ngạc nhìn NãPháLuân...

«Người đàn ông mà trước kia nàng si mê điên đảo, ví như thần tượng duy nhất trong đời. Giờ sau khi nghe câu nói đó, thần tượng trong tim nàng đã hoàn toàn sụp đổ!

«Trước mắt nàng người đàn ông quyền uy ấy chỉ là một người ích kỷ nhất trong bọn đàn ông!

Kể từ buổi hội ngộ với người tình cũ NãPháLuân, MaiAnh chán nản không thiết gì nữa!

Với danh vị nguyên-phi SenAnNa của Ý, nàng được mời tham dự tất cả buổi họp mặt của hoàng gia và ngoại giao đoàn. Nhưng MaiAnh không chấp nhận lời mời một ai!

Đêm nay nàng vì TaLâyRăn đến tận nhà nài nỉ, MaiAnh nể tình một vị thân-vương nên miễn cưỡng ra đi.

Sở dĩ TaLâyRăn có ý muốn mời nàng, vì nghe nói đêm nay vui lắm. Toà đại-sứ Áo tổ chức một buổi dạ hội mời mấy trăm quan khách với sự hiện diện của hoàng-đế NãPháLuân và tân hoàng hậu. Sau buổi tiệc sẽ có cuộc đốt pháo bông lạ mắt mua từ Trung Hoa.

Nàng đi bên cạnh TaLâyRăn trong lớp xiêm y lộng lẫy, mà trong lòng ủ ê tột cùng. Thiên hạ quanh nàng cười cười nói nói... Những lời chào vang vang bên tai, những cái tay bắt mặt mừng, những nụ hôn chào đón ngưỡng mộ...

Đứng giữa rừng người ấy MaiAnh cảm thấy lạc lõng bơ vơ nên ít nói ít cười. Nhan sắc khuynh thành của nàng làm cho đàn ông trong phòng hội lưu ý. Nhưng ánh mắt của giai nhân

như hướng về chốn xa xăm dịu vợ nào? Hồn phách nàng hình như đang ở đâu đâu... nên những cái liếc mắt đưa tình của những người chiêm ngưỡng không làm nàng mảy may giao động!

Bỗng trong các đầu nhô cao hơn hết, MaiAnh chợt thấy một mái tóc bông bênh rất là đặc biệt, làm tim nàng đập rộn lên!

Nàng chú ý nhìn kỹ người ấy... Một gương mặt xương xương với màu da nâu sậm. Giữa biển người, hình dáng cao đẹp và đôi vai rộng của người ấy như làn sóng hào hùng của đại dương làm trấn áp những gợn nước lăn tăn...

Thật là bất ngờ! Chẳng lẽ người giống người?

MaiAnh bàng hoàng kêu lên:

- Đạt Sơn!

Tiếng kêu của nàng khiến TaLâyRăn lưu ý. Ông ta cũng vừa thoáng thấy người ấy nên nói:

- Tôi vẫn nghi ngờ ĐạtSơn có mặt ở đây với tính cách Đại-diện của chính phủ Hoa-Kỳ.

MaiAnh mừng ra mặt, hỏi.

- ĐạtSơn làm Đại-sứ? Có lẽ nào?

TaLâyRăn cười giải thích:

-Tôi nói ĐạtSơn làm Đại-diện cho chính phủ Hoa-kỳ, không có nghĩa là chức Đại-sứ. Nguyên phi cũng biết hiện nay Anh và Tây-Ban-Nha đang gây chiến với nước ta. Mỹ còn đứng trung lập trên chiến trường Âu Châu. NãPháLuân muốn Mỹ nằm ngoài cuộc chiến tranh cho nên phải ve vuốt thương lượng với Hoa-Kỳ về mặt quân sự. ĐạtSơn có thể là đại-diện quân sự Mỹ, hay nói đúng hơn là về mặt hải quân.

TaLâyRăn vừa dứt câu thì NãPháLuân và tân hoàng-hậu xuất hiện, nên mọi người đồng vệt hai bên làm lối và nghiêng mình chào khi hai người họ tiến vào hội trường.

Cũng như lúc nào, NãPháLuân vẫn mặc quân phục, áo ngắn, quần bó sát và giày boots cao đến gối. Hoàng-hậu mặc áo màu hồng, kết kim cương.

Mọi người đều đưa mắt hướng về Hoàng-đế và Hoàng-hậu. Chỉ riêng MaiAnh đôi mắt không rời gương mặt của ĐạtSơn.

Hình như ĐạtSơn không trông thấy nàng? Ánh mắt của chàng cũng như tất cả mọi người đều hướng về NãPháLuân.

NãPháLuân thì chẳng lưu ý nhìn ai ngoài bà vợ!

Lúc bấy giờ quan khách đều đổ xô theo đôi vợ chồng hoàng-gia ra sân cỏ. Một phần cũng vì trong nhà nóng bức, mà có lẽ vì hoa pháo sắp sửa phóng lên nên ai nấy cùng ra ngoài trời để nhìn ngắm.

Bị đẩy đưa theo làn sóng người ô ạt, MaiAnh thất lạc TaLâyRăn, mà cũng mất dấu ĐạtSơn!

Ngoài trời tuy có đèn giăng mắc đó đây nhưng ánh sáng mờ ảo, lại thêm người người chen chúc nên khó mà tìm thấy được nhau.

Trong khi thiên hạ vui vậy, MaiAnh đứng yên một chỗ, đôi mắt dịu vợ trông tìm người yêu...

Phải!

Những tháng ngày nhớ nhung mong đợi, tưởng như không còn cơ hội gặp lại người đàn ông mà từ lâu không giây phút nào nàng không nghĩ tới.

Mối tình này thật lạ lùng! Nó không vũ bão như khi nàng yêu Sạc ĐờNi, tức NãPháLuân, mà nó như ngọn lửa âm ỉ cháy mỗi ngày một to lớn thêm!

Tình yêu với NãPháLuân tạo nên bởi sự gần gũi của xác thịt. Còn tình đối với chàng thủy thủ kết tinh bằng nỗi nhớ niềm thương, bằng những tháng ngày dài mỗi mòn trông đợi, bằng con tim se sắt tuyệt vọng, bằng những ân hận nuôi tiếc và bằng những ước mơ không thành!

Tất cả những thứ ấy đã un đúc tạo thành mối tình này khác biệt hơn bất cứ mối tình nào, thánh khiết hơn bất cứ tình yêu nào, nên ắt phải tồn tại mãi mãi.

Nàng yêu người ấy với tất cả lòng náo nức khi gặp lại. Sự hiện diện của người ấy trước mặt nàng tưởng đã đủ. Nàng không cần thắc mắc tại sao chàng về BaLê mà không tìm gặp nàng?

Một ánh hào quang tỏa ra giữa màn trời đêm bởi những tràng hoa pháo, giúp MaiAnh tìm thấy lại gương mặt của ĐạtSơn.

Chàng đứng xa chỗ nhóm người đang châm lửa, tay chấp sau đít, mắt theo dõi những cử động của những người kia một cách băng quơ, y như buổi thanh nhàn đứng trên boong tàu nhìn mây nước...

Hình ảnh của chàng đẹp và thơ mộng đã lôi cuốn bước chân MaiAnh xích lại gần... Nhưng quả thật không phải dễ dàng! Vì cả hai cách ngăn bởi vô số quan khách đang quân quần bên NãPháLuân.

MaiAnh ngóng cổ lên, len lỏi giữa rùng người để tiến về phía chàng... Bấy giờ nàng đã đến được một mô đất cao, bầu trời bỗng lóe lên ánh hào quang trăm màu nghìn sắc. Hoa pháo bay bay tỏa rợp cả một vùng...

Trong cảnh sắc huy hoàng ấy ĐạtSơn chợt trông thấy MaiAnh. Mắt chàng biểu lộ vừa kinh ngạc, vừa mừng vui, vừa tha thiết...

Nhưng tất cả trạng thái ấy tan biến nhanh, nhường lại sắc mặt buồn buồn... MaiAnh không hiểu tại sao?

Nàng nhìn chàng sững sờ, đôi môi mấp máy, đôi mắt thiết tha rung rung... Nàng chờ đợi được chàng ôm vào lòng để khóc thật nhiều và cũng để cười thật nhiều trong buổi tương phùng.

Thấy MaiAnh, ĐạtSơn không còn đứng chỗ cũ. Chàng len lỏi tiến về phía nàng... Bước chân của chàng không có vẻ gấp

rút, nét mặt của chàng từ tốn nghiêm trang chớ không tỏ vẻ hớn hở như lần gặp gỡ trước.

MaiAnh chờ đợi... chờ đợi...

Cuối cùng hai người cũng được giáp mặt nhau! ĐạtSơn mở lời:

- Chào phu nhân. Về BaLê tôi những mong gặp lại phu nhân. Nhưng quả thật tôi không ngờ tối nay lại có duyên hội ngộ với phu nhân trong buổi dạ hội này. Tôi xin phép tỏ lời ngưỡng mộ nhan sắc khuynh thành của phu nhân đêm nay.

-

Môi miệng của MaiAnh chết cứng không nói được lời nào!

Những tháng ngày chờ đợi người yêu, giờ gặp lại chàng thiếu điều nàng chạy a vào lòng để thủ thỉ những lời yêu dấu. Nàng đâu chờ đợi để nghe những lời khách sáo lạnh nhạt kia?

Vì sao bỗng nhiên chàng đối xử với nàng tệ bạc như thế?

Tim nàng đau nhói như có ai dùng kim chính vào. Miệng nàng đắng nghét như đang đau bệnh. Định mệnh khắt khe khiến nàng yêu người ấy trở tràng! Nàng yêu người đứng vào lúc người không còn yêu nàng nữa!

Lòng tự ái bỗng nổi dậy. MaiAnh thu hết can đảm cố nở nụ cười. Một nụ cười vô cùng khó khăn, vì môi miệng nàng tê cứng không nhúc nhích được! Nàng phải cố hết sức bình sinh mới có thể phát ra lời:

- Chào ông! Tôi cũng không ngờ gặp lại ông ở đây! Ông về BaLê từ bao giờ vậy?

- Hai ngày nay.

- Thế à?

Sau mấy lời nhạt nhẽo trao nhau, cả hai nín im như hai người câm. ĐạtSon ngượng ngáp không biết nói gì thêm? Còn MaiAnh cổ họng bị nghẹn lại, chỉ chờ có tiếng nấc!

Hai kẻ đứng đối diện bỗng nhiên trở thành hai tượng người bằng đá, trơ trơ...

MaiAnh đưa mắt thần thờ nhìn người đàn ông trước mặt... Nàng có cảm tưởng người này không đúng là người nàng từng quen biết. Vì người kia có đôi mắt thiết tha khi cứu nàng khỏi bọn «hắc y nhân», có nụ cười thân ái khi gặp gỡ nàng, có đôi vòng tay nồng ấm khi ôm nàng vào lòng thoát khỏi gian nhà bọn phản động. Người ấy đã từng nhủ AnDu phải chăm sóc cho nàng, bảo Chư phải bảo vệ từng bước chân của chủ...

Đôi mắt của ĐạtSon cũng dán cứng vào gương mặt của MaiAnh, nhưng không bằng thần sắc thần thờ. Mắt chàng mở to ra, như muốn thu hết vào tim óc hình ảnh người con gái chàng yêu. Trong cái nhìn chiêm ngưỡng ấy có vương vất nỗi buồn, nỗi tiếc rã...

MaiAnh chợt muốn khóc, đôi vai run run. Nàng không dám ngẩng mặt lên, sợ ĐạtSon trông thấy những dòng lệ vừa chảy dài trên má.

Nàng toan quay lưng đi. Nhưng ĐạoSơn vụt lên tiếng giữ chân nàng lại:

- Tôi xin phép phu nhân...

MaiAnh tươi ngay nét mặt!

Nàng hy vọng được nghe một lời thân ái, vì nghĩ rằng: «chàng còn giận chuyện cũ nên giả vờ lạnh nhạt với nàng».

Nàng ngược mặt lên nhìn chàng với nụ cười thật đẹp, dù bờ mi còn long lanh lệ. Nàng nói thật khẽ:

- Vâng?... anh?

- Tôi xin phép được giới thiệu vợ tôi với phu-nhân.

- Ông?

Nàng không nói thêm được tiếng nào nữa! Lá nhĩ lưng bùng như vừa bị tiếng sét kinh thiên động địa nổ xéo vào tai. Nàng chỉ gọi được tiếng «ông» yếu ớt, rồi toàn thân mềm nhũn, sắp sửa sụp xuống...

ĐạoSơn dường như không thấy sắc diện thay đổi của nàng? Chàng quay đầu ra sau, nắm tay một người đàn bà kéo ra trước mặt MaiAnh.

Trong bóng đêm MaiAnh không lưu ý đến người ấy. Hơn nữa nàng tưởng người ấy cũng như trăm người đàn bà khác trong buổi dạ hội này.

Bây giờ trước mắt nàng, rõ ràng người đàn bà ấy đã mang tên họ Bô-Fo, đã cướp đi cái tên thân ái mà nhiều tháng ngày nàng nghĩ mình sẽ mang tên đó.

Trước một người đàn bà được xem như tình địch, MaiAnh vụt thấy mình không là kẻ bại!

Khi này nàng là người suýt ngất đi khi hay tin chàng đã có vợ. Giờ thấy mặt vợ của người mình yêu rồi, nàng bỗng tươi tỉnh như không!

MaiAnh quả thật không ngờ ĐạoSơn lại có thể cưới một người con gái như thế làm vợ!

Nàng ta mặc chiếc áo đen có đấng ten, thân hình gầy yếu, gương mặt thon nhọn, đôi mắt buồn. Tuổi chắc không hơn tuổi MaiAnh, nhưng lối ăn mặc và trang điểm đã làm cho dung nhan già đi.

Nhìn cách ăn diện của cô ta, MaiAnh đoán có lẽ cô là người TâyBanNha.

Quả đúng như đoán biết của MaiAnh. ĐạoSơn vừa kéo vợ ra trước mặt MaiAnh, vừa nói với vợ bằng tiếng TâyBanNha:

- Tôi muốn giới thiệu nàng người bạn cũ của tôi, nàng cho phép chứ?

- Dĩ nhiên nếu đúng là bạn!

MaiAnh hiểu tiếng TâyBanNha nên có vẻ bất bình về câu nói của vợ ĐạoSơn. Nàng lạnh lùng hỏi cô ta:

- Vì sao bà nghĩ tôi không đúng là bạn?

- Bởi vì hình như xứ này không ai giữ đúng nghĩa tình «bạn» như ở xứ tôi.

MaiAnh cao giọng hỏi thêm:

- Xứ của bà? Chắc bà là người TâyBanNha?

ĐạtSon vụt trả lời thay cho vợ:

- PhiLa sinh đẻ tại Mỹ, gốc TâyBanNha. Nay là lần đầu tiên nàng viếng ÂuChâu và...

PhiLa ngắt lời chồng:

- Và cũng là lần cuối cùng! Tôi không thích xứ này và cũng không muốn ở lại lâu trên xứ này. Tốt hơn anh nên tính ngày về.

Bỗng nhiên PhiLa đổi giọng khó chịu nói tiếp:

- Người đàn bà này tên gì vậy? Anh hãy nói danh tánh và xuất thân của cô ta cho tôi nghe xem sao?

Tuy PhiLa nói chuyện với chồng bằng tiếng TâyBanNha, nhưng nàng ta cũng thừa biết MaiAnh hiểu tiếng TâyBanNha, vì nãy giờ MaiAnh vẫn đối đáp với hai người họ bằng thứ tiếng ấy. Tất nhiên câu hỏi đó của PhiLa với chồng là cố ý sỉ nhục gián tiếp MaiAnh.

ĐạtSon đỏ mặt trước thái độ «bất lịch sự» của vợ, toan nói lời xin lỗi MaiAnh, nhưng chàng ta chưa kịp mở miệng, MaiAnh đã cười nhẹ, bảo ĐạtSon:

- Xin ông an tâm. Tôi không chấp nhất phu nhân BôFo đâu! Bà ấy muốn biết tên họ và xuất thân của tôi. Vậy tôi xin tự giới thiệu: Tôi là Nguyên-phi SenAnNa của Ý, cũng chính là phu-nhân của Thái-tử CôRaĐô.

Sau lời giới thiệu nàng quay lưng bỏ đi vào nhà, muốn tìm lại TaLâyRăn.

ĐạtSon nhìn theo nàng bằng đôi mắt buồn thăm thẳm... Chàng nắm tay vợ ve vuốt, nhưng trong lòng như đang nghĩ ngợi gì?

Một lúc sau chàng dắt tay vợ theo chân MaiAnh vào nhà. Bấy giờ bên trong giàn nhạc đã bắt đầu hòa tấu cho mọi người khiêu vũ. Từng cặp, từng cặp... ôm nhau dưới ánh đèn mờ.

MaiAnh định trốn mọi người để che giấu nỗi đớn đau đang dày xéo tâm can. Những tháng ngày nhớ nhung thương tưởng... giờ đây gặp lại người nàng yêu trong hoàn cảnh hết sức phũ phàng!

Chàng đã có vợ! Nàng đã có chồng!

Định mệnh trớ trêu, xui chi nàng yêu người ấy trẽ tràng? Phải biết con tim đau đớn khôn khổ như thế này, chẳng thà mang mãi lòng thù hận như buổi đầu có hơn không?

Nàng quả thật không may mắn trong đường tình ái! Những người nàng yêu đều là kẻ nàng từng oán ghét. Với NãPháLuân

nàng cũng ghét trước yêu sau. Đến khi tháo gỡ được mối tình oan trái ấy, nàng lại đâm đầu vào mối tình oan trái khác là yêu tha thiết ĐạtSơn, cũng chính là người nàng từng oán hận trước!

Duy nhất một kẻ buổi đầu nàng không oán ghét chính là PhanXi, nhưng hẳn lại là kẻ đại thù không đội trời chung trong đời nàng!

Vì sao cuộc đời tình ái của nàng trở trêu như vậy?! Tốt hơn hết nàng không nên yêu ai! Tốt hơn hết nàng thù hận và xa lánh tất cả bọn đàn ông!

Nàng muốn như thế, nhưng không biết con tim nàng có thể thực hiện không?

Trong khi tâm tư đau đớn ê chề, MaiAnh trông thấy Nã-PháLuân đang ngồi rù rì với vợ... Nàng chán ngấy quay mặt hướng khác định đi khỏi phòng nhảy, bỗng chạm mặt ĐạtSơn đang dìu vợ theo điệu nhạc. Tuy nét mặt chàng có vẻ làm bồn phận chịu vợ hơn vui thích, song cũng làm cho tự ái của MaiAnh bùng bùng nổi dậy.

Nàng ngẩng đầu cao lên... chợt thấy bá-tước CôVaNép, người Nga, đang nhìn mình với ánh mắt si tình. MaiAnh vốn ghét tên này vì lối tán gái như đĩa đeo của ông ta. Song trong giờ phút này nàng muốn mượn người ấy để trả thù hoàn cảnh bị người bỏ rơi!

Nàng mỉm cười tình tứ với CôVaNép, khiến ông ta sượng như điên, chạy tới bên nàng van xin:

- Nguyên-phi cho tôi được vinh hạnh nhảy với người chứ?

MaiAnh cười tình:

- Thiếp hôn hạnh.

Nàng ôm hơi sát CôVaNép và thủ thỉ vào tai ông ta:

- Bá-tước hãy hôn thiếp đi chứ? Sao Ngài có vẻ ngớ ngẩn vậy?

Bỗng nhiên được nàng cho phép hôn, CôVaNép tưởng như hồn phách bay lên cung trăng! Hắn không hiểu tại sao mình có thể lọt vào mắt xanh của giai nhân mà ít phút trước đó khi đối mặt với nàng trong phòng hội hắn đã nói nhiều lời tán tỉnh, song người đẹp không thèm nhìn nửa mắt. Giờ đây không những được ôm nàng nhảy, còn được mời hôn.

Mới đầu CôVaNép tưởng mình đang nằm mộng chớ không tin là thật, đầu óc ngớ ngẩn hoang mang... Đợi khi MaiAnh nhắc lần thứ hai ông ta mới sực tỉnh, mừng quýnh ôm sát nàng, vừa nhảy theo điệu nhạc, vừa hôn trên cổ trên gáy nàng... Cả hai xà nẹo với nhau!

Nhìn cảnh ấy ĐạoSơn ôm vợ mà mặt tái mét, toàn thân run lên vì tức giận. Mắt chàng nhắm lại để không nhìn thấy MaiAnh trong vòng tay một tên Nga nổi tiếng là bay bướm với tất cả đàn bà. Nhưng những lời tán tỉnh của tên dê xồm mãi văng vẳng bên tai và tiếng cười khúc khích của MaiAnh như chọt vào tai ĐạoSơn làm chàng muốn phát điên.

Không chịu đựng được nữa, ĐạoSơn nắm tay vợ kéo ra khỏi phòng nhảy với nét mặt hầm hầm.

ĐạtSon đi rồi, MaiAnh buông CôVaNép ra, nói giọng hơi quạu:

- Tôi không muốn nhảy nữa. Ông đi đi!

CôVaNép trở mắt sững sờ nhìn nàng, không hiểu tại sao giai nhân trở mặt thành lính? Hấn toan mở miệng hỏi nguyên do, song người đẹp vụt ôm mặt và ra lệnh:

- Ông đi đi! Tôi chán tất cả bọn đàn ông!

Vốn dĩ tuân râm rập theo lệnh đàn bà, CôVaNép tui nghiêm bước đi...

Thành lính có tiếng thét:

- Lửa! Lửa! Cháy nhà! Cháy nhà rồi!

Tiếng thét kinh hoàng của người nào đó vang lên khiến mọi người trong phòng nhảy nhón nháo lên. Rồi người nọ đẩy người kia chen nhau chạy ra ngoài.

Nguyên do vì có một tràng pháo rớt trên mái hiên lợp tạm bằng vải nên lửa bắt mồi thật nhanh vì nhằm hướng gió, lại thêm trời mùa hè nóng hừng hực. Hơn nữa lúc ấy mọi người đều trong phòng nhảy nên không ai trông thấy để cứu hoả sớm, mặc tình cho thần lửa tung hoành!

Bấy giờ thiên hạ đổ xô chạy. MaiAnh bị đẩy đưa đến trước mặt NãPháLuân, song NãPháLuân không để ý tới nàng, vì ông đang lính quýnh kéo tay vợ lôi đi.

Cửa tuy không nhỏ, nhưng ai nấy chen chúc chạy, dồn cục với nhau làm ngẹt lối ra, khiến mọi người hoảng sợ la thét, lấn ép nhau tìm đường sống.

Trong giây phút hãi hùng đó chỉ duy nhất một người đứng trơ trơ một chỗ, sắc mặt thản nhiên không sợ hãi, y như không nhìn thấy mọi diễn biến chung quanh.

Người ấy chính là MaiAnh!

Vì sao nàng có can đảm hơn người? Nàng đâu phải mình đồng da sắt mà không sợ lửa?

Làn sóng người từ phía sau thúc tới, MaiAnh dù đứng trơ một chỗ vẫn bị đẩy văng ra sân. Cửa nhà bị đập vỡ tung, thiên hạ tràn ra ngoài như bầy ong vỡ ổ.

Thoát được ra ngoài ai ai cũng cầm đầu chạy thẳng ra đường lộ. Chỉ riêng MaiAnh lúc ấy không bị người xô đẩy, đứng yên một chỗ nhìn ánh lửa bùng bùng...

Lửa bắt đầu lan rộng đốt mất một mái nhà, hơi nóng hừng hực, tiếng nổ đì đẹt... tiếng đồ đạc cửa nẻo rơi... tiếng người la hét...

Trong giờ phút trầm trọng ấy MaiAnh vụt ước muốn được chết nên không cảm nghe sức nóng bao quanh.

Nàng không thiết sống nữa! Đời nàng đâu có gì vui mà sống tiếp? Mỗi lần nàng yêu là mỗi lần chuốc đau khổ nhục nhã! Vậy tại sao không nhân cơ hội này gửi thân vào biển lửa để giải thoát một kiếp má hồng phận bạc?

Nàng thều thào nói:

- Vĩnh biệt tất cả! Vĩnh biệt cuộc đời bất hạnh! Vĩnh biệt NãPháLuân! Vĩnh biệt ĐạSơn! Vĩnh biệt hai người tình đã bỏ rơi tôi giữa tuổi thanh xuân!

Nàng nói lảm nhảm, rồi bất thần chạy nhào vào vùng lửa rực cháy...

Tác động của nàng thật bất ngờ và thật nhanh! Nhưng cũng không nhanh bằng một người không hiểu đang đứng nơi đâu, vừa trông thấy hành động hủy mình của nàng, người ấy rượt theo và nhanh như chớp người ấy phóng vào vùng lửa đỏ trùm chiếc áo choàng đen lên người nàng, rồi ôm chạy ra ngoài.

Cứ như thế người ấy ôm nàng chạy đến một khoảng đất trống xa biển lửa, đặt nàng nằm xuống kiểm soát thương thế trên người nàng...

MaiAnh đã bất tỉnh, song toàn thân chưa bị lửa tấp vào. Thật là may mắn! Cũng nhờ hành động thần tốc của người cứu nàng. Thấy nàng không thương tích, vẻ mặt người ấy rạng rỡ mừng vui.

Ít phút sau MaiAnh hồi tỉnh, thấy mình nằm trong lòng một người, nàng nghẹn ngào kêu lên:

- ĐạSơn anh! Anh không bỏ em sao?

Phải! Người cứu MaiAnh chính là ĐạSơn!

Khi nãy vì chứng kiến cảnh MaiAnh với tên Nga xà nẹo với nhau, chàng tức giận dắt vợ bỏ đi ra ngoài. Nhờ đó mà chàng là người may mắn không sống trong giờ phút hãi hùng trong gian nhà.

Chàng đã đưa vợ lên xe định ra về, nhưng không hiểu sao chàng có linh tính nếu chàng rời khỏi nơi này MaiAnh sẽ chết.

Chàng lấy vợ và tưởng rằng mình sẽ quên được người con gái bao phen phũ phàng từ chối tình yêu của mình. Nhưng không! Chàng đã lầm! Khi chạm mặt nàng chàng mới nhận ra chàng không quên nàng, mà trái lại tình càng sâu đậm hơn thêm. Bởi thế chàng mới hùng hực ghen khi thấy nàng trong vòng tay kẻ khác. Giả như vợ chàng ôm nhảy với người đàn ông khác, chắc chắn chàng không chút giận hờn.

Tình yêu thật kỳ dị đầy bí ẩn! Con tim thật không biết lý lẽ!

Người con gái này từ phút đầu vẫn luôn hắt hủi chàng. Trước nàng, chàng luôn bị mặc cảm của tội lỗi, bị đau khổ vì yêu trong tuyệt vọng, bị héo hắt vì tương tư... Nhưng chàng vẫn không quên được nàng!

Lấy vợ, chàng nghĩ chàng đã yên phận, sẽ không nghĩ đến nàng nữa. Nhưng sự thật chàng vẫn còn nghĩ đến nàng, vẫn còn lo cho nàng nên không nỡ bỏ đi khi thấy hoạ hoạn xảy ra trong gian nhà đó...

Khi chàng trở lại thấy thiên hạ chạy ùn ra đường, chỉ một người đứng yên một chỗ nhìn lửa cháy phừng phừng. Người đó không xa lạ với chàng, chàng đã nhận ngay là MaiAnh!

ĐạtSơn còn đang thắc mắc, không hiểu tại sao MaiAnh lại đứng yên nơi đó mà không chạy đi? Nàng chờ đợi ai chẳng?

Vẻ mặt đau khổ tuyệt vọng của con người muốn tìm cái chết đập vào mắt chàng, khiến chàng hiểu ý MaiAnh sắp làm gì. Chàng liền phóng nhanh về phía nàng, đứng vào lúc MaiAnh tung mình vào ngọn lửa hồng.

Cứu được nàng khỏi cái chết, lại không bị thương tích, chàng xúc động bồi hồi. Đồng thời cũng biết rằng mối tình này sẽ còn gây sóng gió trong tim chàng. Chàng sẽ không có những ngày sống êm đềm hạnh phúc bên vợ, vì...

MaiAnh vụt co người và ôm bụng rên rĩ... ĐạtSơn hốt hoảng bồng nàng lên, run giọng hỏi:

- Cô... cô ra sao? Cô bị thương ở đâu?

MaiAnh đau đớn không trả lời được, chỉ kêu lên:

- Đứa con... đứa con...

Chàng không hiểu nàng muốn nói gì, nên ôm nàng chạy nhanh ra đường. May thay lúc ấy đoàn xe cứu hỏa đã tới cùng với xe cứu thương.

MaiAnh được xe cứu thương đưa đi...

* *

Suốt một tuần MaiAnh nằm một chỗ. MaiAnh bị hư thai và được bác sĩ cho phép về nhà tịnh dưỡng ngay ngày hôm đó, chứ không lưu lại nhà thương. Hàng ngày có bác sĩ đến tận nhà chăm sóc cho nàng. Tuy nhiên vì sinh lực còn yếu, bác sĩ không cho MaiAnh tiếp khách, cũng không được ra khỏi phòng.

Hôm ấy là ngày đầu tiên nàng được bác sĩ cho phép tiếp khách và người khách đầu tiên là HamLinh đến thăm MaiAnh trong bộ dạng trẻ trung xinh đẹp.

Nhìn bạn, MaiAnh có cảm tưởng như mình già đi. Nàng chào đón bạn với sắc mặt buồn rũ rượi. HamLinh nhướn đôi mày đẹp nói:

- Chị thật không hiểu nỗi em! Trọn tuần nay em đau bệnh, người nhà cho biết em không chịu ăn uống. Chị có cảm tưởng em muốn chết... muốn tìm cái chết! Vì sao chứ?

- Vì em không thiết sống nữa!

Nàng trả lời bạn bằng giọng nghẹn ngào. HamLinh nhăn mặt:

- Vì vụ hư thai? Đứa con của em quan trọng thế à?

- Phải! Đứa con của em cũng quan trọng lắm chứ? Bởi vì trên thế gian này em không còn ai nữa... Chị hiểu không? Ai cũng bỏ em! Em cần con để sống. Giờ con em cũng bỏ em... Em...

Nàng nghẹn một lúc rồi nói tiếp:

- Và lại người em mang tên cũng cần đũa con của em. Em rất xấu hổ vì... không giữ đúng điều giao ước.

HamLinh hỏi gặng:

- Chỉ có việc nhỏ mọn như vậy mà em muốn chết à? Vì sợ mình có lỗi giao ước mà muốn chết à? Thật không?

MaiAnh đáp ứng:

- Đúng ra thì em không thiết sống nữa! Em chán cuộc đời của em.

HamLinh đi tới đi lui ra chiều nghĩ ngợi điều gì... Nàng bước tới mở tung hai cánh cửa sổ cho ánh sáng bên ngoài lùa vào, rồi ngồi xuống ghế cạnh giường bạn, nói giọng thật tự nhiên:

- Dễ ợt hà! Nếu em có một đứa con thì bảo hoàng-thượng làm cho em đứa khác.

MaiAnh nhìn bạn sững sốt kêu lên:

- Chị nói gì kỳ vậy?

HamLinh tỉnh bơ nói:

- Bộ em tưởng chị điên sao chứ? Chị không điên đâu! Ở đời việc chi dễ dàng thì mình chớ tính điều rắc rối. Khi trước em có thai do hoàng-thượng làm ra. Giờ em muốn có đứa khác, thì cứ bảo hoàng-thượng làm ra. Có gì quái đản đâu chứ?

MaiAnh ôm mặt:

- Em không thể nào tính toán như chị được! Tình yêu chớ nào phải bài toán cộng trừ nhân chia? Khi trước em yêu hoàng-thượng nên mới... có con với hoàng-thượng được. Giờ đây tình yêu ấy đã không còn... đã thật sự chết hẳn trong tim em... Em không thể nào gặn gửi hoàng-thượng để có con. Huống chi người ta đã có vợ, mà em cũng không muốn dính líu đến...

Có tiếng gõ cửa ngắt lời MaiAnh. NiNa bước vào thưa:

- Thưa nguyên-phi. Có một ông tên là BôFo xin được thăm nguyên-phi.

Từ khi trở về BaLê, AnDu không cho NiNa và Chư gọi MaiAnh là cô nương nữa.

Nghe NiNa nhắc đến tên ấy, sắc mặt MaiAnh đổi màu một cách lạ lùng. Nàng hốt hoảng nói:

- Làm sao có thể để cho ông ấy lên đây lúc này được?

NiNa nói:

- Từ khi nguyên-phi bị tai nạn, ngày nào ông ấy cũng đến nhà hỏi thăm sức khỏe của nguyên-phi. Khi nãy ông ấy gặp bác sĩ đi ra liền hỏi thăm bệnh tình của nguyên-phi và biết được bác sĩ đã cho nguyên-phi tiếp khách. Vì vậy nên ông muốn gặp nguyên-phi.

HamLinh theo dõi sắc thái trên gương mặt bạn. Nàng đoán ra lý do muốn chết hay muốn sống của MaiAnh là do người này... nên xen vào bảo NiNa:

- Em xuống nhà nói với ông khách chờ một chốc. Rồi em tức tốc trở lại đây sửa soạn cho nguyên-phi của em. Nhanh lên!

MaiAnh cuống cuống không biết phải làm sao?

Từ hôm gặp chàng ở buổi dạ hội, biết chàng đã có vợ, nàng tuyệt vọng không thiết sống nữa nên mới nhảy vào biển lửa thiêu đốt xác thân mình.

Nào ngờ chính chàng đã cứu nàng khỏi chết! Nhưng sống mà chẳng thay đổi được gì, nên nàng không muốn sống tiếp nữa.

«Nàng tự hỏi, có nên gặp lại chàng không?»

Theo lời NiNa vừa nói thì ngày nào chàng cũng tới hỏi thăm sức khoẻ của nàng, chứng tỏ chàng còn yêu nàng nhiều lắm mới lo lắng cho nàng đến thế.

Nghĩ như vậy con tim MaiAnh vùng đập liên hồi.

Gặp lại người yêu? Gặp lại chàng? Gặp lại ĐạTson yêu dấu? Nàng đâu còn ước mơ nào khác? Thế nhưng cả hai gặp lại trong hoàn cảnh chua xót này có nên không?

Vả chẳng dung nhan nàng buổi nay tiêu tụy, nàng đâu muốn chàng nhìn thấy nàng trong nét mặt bơ phờ bệnh hoạn, hình vóc gầy yếu xanh xao?

Nàng ngồi ngây người bất động, mặc tình cho HamLinh và NiNa điểm phấn trang hồng cho mình. Mái tóc nàng vừa chải xong, Hamlinh ngắm nghía bạn rồi nói:

- Bây giờ khách có thể lên thăm được rồi đó.

NiNa bỏ chạy sau câu nói của HamLinh. HamLinh nói với MaiAnh:

- Thôi, chị về nhé? Hôm khác chị sẽ trở lại thăm em lâu hơn.

Không hiểu sai MaiAnh có cảm giác run sợ, y như con gái mới lớn gặp trai lần đầu. Nàng nắm tay bạn giữ lại, nài nỉ:

- Chị đừng về! Hãy ở lại với em.

HamLinh mỉm cười:

- Hãy can đảm lên cô bé!

Nàng vừa vượt tay bạn ra thì cánh cửa đã mở... ĐạtSơn bước vào thấy có người lạ liền nghiêng mình chào. HamLinh mỉm cười chào khách rồi bước nhanh ra ngoài khép cửa lại.

ĐạtSơn đi đến bên giường... MaiAnh vẫn lặng yên nhìn chàng, lòng bồi hồi cảm xúc.

Chàng đến y như có mang theo nắng ấm của đại dương làm cho gian phòng không còn lạnh lẽo nữa! Nàng bàng hoàng đón nhận cảm giác ấy...

Chàng đứng lặng yên nhìn nàng... Đôi mắt xanh chùng như muốn nói rất nhiều, nhưng tuyệt nhiên môi miệng chàng không hé ra lời nào.

MaiAnh rúng động trước ánh mắt của chàng, tim càng đập mạnh hơn.

Cả hai câm lặng nhìn nhau...

Chẳng biết thời gian trôi qua bao nhiêu lâu? MaiAnh bỗng mở đầu bằng giọng hơi run run:

- Không có anh thì em đã thành tro bụi rồi! Anh đã hai lần cứu em! Ân nghĩa này...

ĐạtSơn dịu dàng ngắt lời:

- Có gì đâu mà ơn với nghĩa? Tôi chỉ thắc mắc, tại sao cô muốn làm mọi cho lữ? NãPháLuân phụ phàng với cô chẳng? Hay là vì ông chồng mới của cô?

MaiAnh cúi mặt đáp:

- Hoàng-đế cưới vợ để tìm con nối nghiệp là lẽ đương nhiên. Còn chồng tôi là người cao thương đáng thương, cũng không là nguyên nhân khiến tôi tuyệt vọng! Tôi... không biết tại sao mình làm vậy...

ĐạtSơn thở dài nói:

- MaiAnh! Cô quả thật là cô gái lạ lùng! Cuộc đời cô, cô cứ lao đầu tiến tới, không suy nghĩ cạn cùng, không suy tính đắn đo, để rồi hết khổ sở đến ân hận! Ngay cả tên họ của cô,

cô cũng đổi thay liên liền. Gặp cô lần đầu, tôi biết cô qua cái tên MaiAnh ĐờSơNa. Vài giờ sau cô trở thành phu nhân RaMe. Rồi lần thứ hai gặp cô từ nhà lao bọn hiệp sĩ áo đen cô có tên MaiAnh MaLộ. Lần thứ hai trở lại BaLê tôi hay biết cô trở thành ca sĩ Mai TêLa. Và lần này cô lại mang cái tên mới là nguyên-phi CôRaĐô. Chẳng rõ lần sau gặp cô, cô sẽ mang tên họ gì? Cô còn nhớ mình là ai không? Cô lao mình vào lửa, chắc cũng không biết mình sẽ hủy hoại đời mình? Y như khi cô mang họ tên kẻ khác, chắc cũng không biết cô đã giết chết đời cô?

Chàng nói một hơi những lời hờn trách bằng với thần sắc tức giận buồn thương. MaiAnh lặng câm không biết đối đáp ra sao?

Lời chàng tuy không quá đáng, nhưng sao chàng không hiểu cho hoàn cảnh của nàng bị cuộc đời đưa đẩy chớ nào phải nàng muốn? Ngay cả việc nàng kết hôn lần này với thái-tử CôRaĐô nào phải nàng lựa chọn?

Nước mắt lưng tròng, MaiAnh nói:

- Chắc anh đã gặp AnDu và đã hiểu lý do vì sao tôi phải kết hôn với một người không biết mặt? Chắc AnDu đã kể mọi sự tình về việc tôi gửi thư cho anh và những gì trong thư?

ĐạtSơn nhú mày, nói:

- AnDu đã kể tôi nghe tất cả... Nhưng tôi nghĩ, dù cô có thai với NãpháLuân cũng không nên lao đầu vào cuộc hôn nhân với một người chồng ản mình, giấu mặt.

- Cũng vì người ấy do nghĩa phụ tôi lựa chọn... Tôi vì cùng đường mà chấp nhận...

ĐạtSơn cười nhẹ:

-Lần trước kết hôn với PhanXi do dì cô lựa chọn, lần này với người đó do nghĩa phụ cô lựa chọn! Sao cô không tự mình chọn lựa một hướng đi, một cuộc đời, một người yêu, một người chồng cho mình?

Nàng đáp giọng yếu ớt:

- Dù tôi có chọn lựa thì cũng đâu có được? Có lẽ phận số tôi long đong...

Nàng nói tiếng sau cùng lời ghen trong cổ họng, lệ lại đổ ra... ĐạtSơn nhìn xoáy vào mắt nàng hỏi:

- Vì lý do nào cô gửi thư cho tôi?

MaiAnh lộ vẻ ngạc nhiên:

- Anh vẫn chưa đọc thư tôi?

- Tôi chưa đọc vì chưa nhận được. Tuy nhiên AnDu có kể nội dung bức thư cô viết. Có điều tôi muốn nghe cô xác nhận lý do khiến cô muốn mang tên họ tôi?

MaiAnh ấp úng không ra lời:

- Vì... vì...

Nàng vụt ngược mắt đầy lệ nhìn chàng, nói giọng cảm xúc:

- Vì em yêu anh! Phải! Em yêu anh! Em không xấu hổ mà thú nhận điều này. ĐạtSon, chắc anh không ngờ em yêu anh phải không? Em yêu anh từ lâu rồi mà chính em cũng không hay biết. Đến khi em nhận ra tình yêu này thì anh đã bỏ đi xa rồi ! Ngày nghĩa phụ em buộc lấy chồng, em chỉ mơ ước một điều là làm vợ anh.

Lời thú nhận của nàng làm con tim chàng như teo lại! Chàng nhìn nàng hỏi gặng:

- Có đúng thật em yêu tôi? Có đúng em chịu bỏ bỏ xứ này về nước Mỹ sống với tôi? Có đúng em không còn thương tưởng NãPháLuân khi làm bà BôFo?

Mắt đầy lệ, nàng đáp bằng giọng chắc chắn:

- Đúng như vậy! Từ khi em nhận ra lòng em yêu anh, em ân hận vì đã mù quáng lao đầu vào cuộc tình với hoàng-đế. Chính những ân hận nuôi tiếc và tuyệt vọng của nhiều tháng ngày đã làm em thương tưởng đến anh. Tình yêu muộn màng này cao quý hơn bất cứ mối tình nào, sâu đậm hơn bất cứ tình yêu nào. Bởi vì đối với anh, em chỉ có sự rung động của con tim, chớ chưa gần gũi xác thịt. Và em cũng biết rằng em không thể nào sống thiếu anh. Đó là lý do tại sao đêm trước em lao vào vùng lửa đỏ khi hay tin anh đã có vợ. Em không thiết sống nữa!

ĐạtSon khôn khổ kêu lên:

- MaiAnh! Tôi van em! Đừng nói nữa! Những lời em nói làm tan nát tim tôi. Oan trái này tôi không dám trách em! Giờ đây duyên phận chúng mình đã lỡ cả rồi! Em đã có chồng và tôi cũng có vợ! Chúng mình vô duyên nên không được cùng nhau ân ái, để suốt đời tôi ôm mãi mối tình si.

Chàng ngừng một giây để đè nén cảm xúc, rồi tiếp:

- Nhớ lại buổi đầu gặp em ở SơTông trong lớp áo cô dâu, tim tôi rung động xao xuyến. Kể từ ngày đó không giây phút nào tôi quên được hình bóng của em. Là thủy thủ mà tôi không có những ngày vui lênh đênh trên sóng nước, không còn những buổi thanh nhàn đứng trên boong tàu ngắm ánh trăng lên, cũng không có giờ phút vui mừng rộn rã khi tàu cập bến! Những chuỗi ngày còn lại thật dài và thật buồn. Đôi khi tôi chỉ mong tàu gặp phải cơn bão tố để không có tâm trí không nghĩ đến em. Nhưng những làn sóng của đại dương vẫn không trấn áp được những lượn sóng trong lòng tôi lúc nào cũng cuồn cuộn dâng lên... Tôi yêu em thật nhiều! Yêu trong tuyệt vọng, trong đau khổ... vì mặc cảm tội lỗi về trách nhiệm cuộc đời em. Tôi mơ ước một ngày nào đó em sẽ thấy rõ tình tôi, em sẽ yêu tôi.

Chàng lại ngưng nói nhìn MaiAnh với ánh mắt đau khổ, rồi tiếp:

- Lần sau cùng biết em là người yêu của một vị đại-đế, tôi tự biết mình đã thua cuộc nên âm thầm rút lui. Thành phố này tôi không dám trở lại, bến nước cũ tôi không còn can đảm dừng chân! Tôi trốn bỏ tất cả... Trốn bỏ mối tình si vô vọng này nên quyết định lấy người con gái mà tôi không hề yêu. Tôi tưởng theo thời gian tôi sẽ quên được em, sẽ tìm được hạnh phúc bên vợ. Nào ngờ gặp lại em, bao nhiêu thương nhớ cũ

âm ỉ cháy... Giờ đây tôi lại biết em yêu tôi. Khốn nỗi, giữa chúng ta còn có kẻ thứ ba! Chúng ta không có quyền làm khổ họ...

MaiAnh nức nở:

- Nhưng em không thể sống thiếu anh! Chồng em cưới em chỉ vì muốn có một đứa con. Nay con em đã chết thì cuộc hôn nhân này kể như hủy bỏ. Em được chung sống với anh vì chồng em không yêu em, sẵn sàng trả tự do cho em và bằng lòng cho em ly hôn...

ĐạtSơn thở ra:

- Có chắc chồng em không yêu em không? Em đừng quên, người Ý và giáo hội chịu chấp nhận dễ dàng cuộc ly hôn. Còn tôi, tuy tôi không yêu vợ, song nàng yêu tôi nhiều. Tôi làm chồng mà trong tim mãi yêu em, tôi là một người chồng không xứng đáng. Tôi sống với nàng không vì tình, ít ra cũng vì nghĩa. Tôi làm sao có thể nhẫn tâm phụ bạc với người vợ hết dạ yêu mình? Hơn nữa hoàn cảnh của nàng thật đáng thương, mồ côi mẹ, cha trong tù, đối với gia đình ấy tôi lại mang trọng ơn...

Nghe mấy lời sau cùng của chàng, MaiAnh giận dỗi ngắt ngang:

- Như vậy là anh không muốn chia tay với vợ? Như vậy là anh không còn yêu em nữa phải không?

Đôi mắt ửng đỏ, ĐạtSơn nói qua hơi thở:

- Còn biết nói thế nào cho em hiểu? MaiAnh em ơi, bởi chúng ta không duyên nợ nên khiến em yêu tôi trĩu tràng. Bây giờ chúng mình mỗi người một lối đi... Em nên can đảm chấp nhận con đường định mệnh của em. Còn tôi, tôi cũng còn bốn phần của tôi. Từ đây chúng mình không thể sống cho chúng mình!

Chàng nói đến đó lời nghẹn lại, không thể dứt câu. MaiAnh ôm mặt sụt sùi. Chàng ngồi chết lặng nhìn nàng, không biết vỗ về ra sao? Một lúc sau, MaiAnh lau mặt trấn tĩnh hỏi:

- Như vậy buổi nay anh đến thăm em là để già từ? Có thể là trọn đời chúng ta sẽ không còn gặp lại nữa! Em chỉ xin anh một điều, không biết anh có chấp nhận không?

- Điều gì, em cứ nói.

Nàng nhìn chàng thắm thiết và đưa mặt xích lại gần chàng, nói thật nhẹ:

- Anh hãy hôn em một nụ hôn cuối cùng.

Sau câu nói nàng định ninh ĐạtSơn sẽ ôm mình vào lòng, môi chàng sẽ đặt lên môi nàng một nụ hôn thắm thiết như đêm nào ở SơTông chàng đã cưỡng bức nàng nụ hôn vào đêm tân hôn.

Tim nàng đập rộn ràng, mắt nàng nhắm lại, môi nàng hé mở chờ đợi...

Nàng nghe hơi thở của chàng mỗi lúc một dồn dập thêm... nhưng một lúc sau hơi thở chợt nhẹ dần, nhẹ dần...

Cả hai đang ngồi sát bên nhau trên giường, mà lạ lùng MaiAnh nghe như chàng không còn ngồi đó, y như chàng đã biết mất đâu đó trong không gian!

Nàng mở mắt ra... bắt gặp chàng ngồi bất động nhìn nàng bằng ánh mắt hết sức u hoài.

Chàng nói bằng giọng dàu dàu:

- Một nụ hôn mà có khó gì trong đời một thằng đàn ông? Tôi có thể hôn trăm ngàn cô gái khác, nhưng tôi không thể hôn em, vì tôi còn muốn tôn trọng em và cũng muốn em tôn trọng tôi. Tôi không là một thằng đạo đức giả, song tôi biết xác thịt vốn yếu đuối. Tôi biết chắc nếu tôi ôm em vào lòng hôn em lần này, tôi không thể nào buông em ra được nữa! Rồi chúng mình sẽ lằng nhằng nhịu với nhau cho đến một ngày em chán tôi, hoặc tôi sẽ chán em.

Ngừng một giây để đè nén cảm xúc, chàng đổi giọng cương quyết nói tiếp:

- Không! MaiAnh! Anh không thể hôn em! Anh yêu em! Anh muốn trọn đời giữ mãi mối tình cao quý này... Anh xin lỗi đã không chịu ý em.

Chàng nói xong đứng lên khỏi giường. MaiAnh tức tử vì bị từ chối, hổ thẹn úp mặt xuống gối, nói như thét:

- Anh đi đi! Về với vợ anh đi! Đừng bao giờ đặt chân lên ngôi nhà này nữa! Tôi có chết hay có ra sao cũng mặc tôi! Anh đừng lo lắng hay xen xỏ vào đời tôi nữa! Hu hu...

ĐạtSơn thấy nàng khóc thảm thiết, nét mặt đau đớn tột cùng. Chàng dọm chân bước đi nhưng không nỡ, đứng nguyên một chỗ...

MaiAnh lại thét lên:

- Anh đi đi! Đi cho khuất mắt tôi! Tôi không muốn nhìn mặt anh nữa! Về bên vợ anh đi!

Nét mặt ĐạtSơn rần rại. Chàng cố sức bước tới, mà đôi chân thất thểu xiêu vẹo y như bị ai trì nứu...

* * *